Quelle: http://manuscripta.at/?ID=1843
Copyright: Wien, Schottenstift (Benediktiner)

solitudine secum loqui solitus ut neq; cessaret omnino et
interdum colloquio alterius no egeret. Itaq; due res que
languorem afferunt ceteris illi attulerunt otium et solitudo.
Velim nobis hoc idem uere dicere liceret. Nz si minus imi
tatione tantum ingenij prestancia consequi possimus volun
tate certe proxime accedimus. Nam et a re p forensibus
q negotijs armis impijs viaq prohibiti otium psequimur.
Et ob eam causam urbe relicta rura peyrantes sepe soli
simus. Sed nec hoc otium tu affricam otio nec hec soli
do cum illa comparanda est. Ille enim requiescens a rei p pul
cerrimis muneribus otium sibi sumebat. aliqu et a ceteris ho
minum frequencia q interdum tamqm in portu se in solitu
dine recipiebat. Nostrum autem otium negotij inopia no re
quiescendi studio constitutum est. Existimo enim senatu de
letos q iudicijs quid est qd dignum nobis aut in Turcia aut
in foro agere possimus. Ita tu in maxima celebritate
atq; in oculis Civium quonda viyerimus. nunc fugiens
conspectu scelerator quibus omnia redundant abdimus
nos quantum licet et sepe solitimus. Sed quia sic ab ho
minibus doctis accepimus no solum ex malis minus o
portere. Nz etiam exterpere ex ipsis malis si quid inesse
boni. Preterea et otio frenor non illo quidem quo debe
at. Ab qui quonda peperisse otium Civitati. Ser etiam
solitudine languere patior quia mihi affert Civitatis
utilitas no voluntas. Cmqm affirmamus maiorem laude
me uel meo iudicio assequebatur. nulla tante eius in
genij monimenta mandata literis nullum opus otij mul
tum solitudinis meum extat. Ex quo melliori debet
illum mentis agitatione investigatione q caritate rerum
quas cogitando consequebatur nec otiosum nec solum